

Sygn. akt I PK 244/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa M.G.
przeciwko R. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w C.
o zapłatę ryczałtów za noclegi,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 czerwca 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 14 czerwca 2018 r., sygn. akt VI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1350
(jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 14 czerwca 2018 r., sygn. akt VI Pa [...] Sąd Okręgowy w B. w sprawie z powództwa M.G. przeciwko R. Sp. z o.o. w C. o zapłatę ryczałtów z tytułu noclegów w podróży służbowej, oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w C. z 23 lutego 2018 r., sygn. akt IV P [...], którym Sąd ten uwzględnił powództwo.

Powód M.G. wystąpił do Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w C. z roszczeniem przeciwko R. Sp. z o.o. w C. ostatecznie domagając się zasądzenia

od strony pozwanej kwoty 29.952 zł z odsetkami ustawowymi z tytułu ryczałtów za noclegi w okresie od 23 września 2013 r. do 24 lipca 2014 r.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że był zatrudniony przez stronę pozwaną jako kierowca na trasach międzynarodowych. Wszystkie noce w podróży służbowych spędzał w kabinach pojazdów, za co nie otrzymał należytej rekompensaty. Powód twierdził, że był zmuszony korzystać z noclegów na parkingach pozbawionych wody. Powód żądanie swoje połączył z odwołaniem od rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia, które zostało wyłączone do odrębnego postępowania.

Strona pozwana R. Sp. z o.o. w C. w odpowiedzi na pozew wносиła o oddalenie pozwu i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany pracodawca wskazał na Regulamin wynagradzania, który w § 9 regulował wysokość należności z tytułu podróży służbowych i zgodnie z którym powodowi nie przysługiwał zwrot kosztów noclegu, ani żadna inna należność z tytułu podróży służbowej, poza należnością nazwaną „dieta”. Na potwierdzenie swojego stanowiska strona pozwana powołała się na art. 77⁵ k.p. Pracodawca stwierdził, że delegacja ustawowa dotyczy określenia norm rangi rozporządzenia wyłącznie w zakresie należności pracowników sfery budżetowej i samorządowej. W przeciwnym razie nie byłaby to regulacja należności pracowników sfery budżetowej i samorządowej, lecz wszystkich pracowników, co nie wynika ani z delegacji ustawowej, ani z tytułu ani z treści rozporządzenia. Strona pozwana podniosła, że nawet gdyby przyjąć, że rozporządzenie, na które powołuje się powód ma zastosowanie, to i tak nie rodzi roszczeń do wypłaty należności z tytułu podróży służbowych, gdyż rozporządzenie to ma zastosowanie wówczas, gdy pracodawca nie zapewnia bezpłatnego noclegu. Pozwany pracodawca zapewnił kierowcom bezpłatny nocleg w kabinie pojazdu, która wyposażona jest w dwa łóżka o wysokim stopniu komfortu, jest homologowana jako kabina sypialna dla dwóch osób i wypełnia standardy Unii Europejskiej. Nadto strona pozwana podniosła, że ustawa o czasie pracy kierowców wprowadza do systemu polskiego prawa przepisy dyrektywy 2002/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 marca 2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie

transportu drogowego (Dz.U. UE L. z 23.03.2002 r.) i rozporządzenia WE nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85. Pozwany pracodawca powołał się na art. 8 ust. 8 tego rozporządzenia. Powód godził się na warunki noclegu zapewniane przez pozwanego, tj. spanie w kabinie i nigdy nie poniósł z tego tytułu kosztów. Pozwany stwierdził, że prawo wywodzące się z Traktatów, będąc autonomicznym źródłem prawa, nie może przez wzgląd na swój charakter ustępować pierwszeństwa normom prawa krajowego. Strona pozwana stwierdziła, że powód otrzymał wszystkie należności z tytułu podróży służbowych przewidziane w przepisach wewnętrznych obowiązujących u pracodawcy.

Wyrokiem z 23 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy - Sąd Pracy w C. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 17.872,87 zł tytułem ryczałtów za noclegi z odsetkami ustawowymi za opóźnienie poczynając od 8 sierpnia 2014 r. (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 2), zniósł wzajemnie koszty zastępstwa procesowego (pkt 3) i nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w C. kwotę 1.483,13 zł tytułem połowy wydatków oraz kwotę 894 zł tytułem opłaty od pozwu.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżyła apelacją strona pozwana, zarzucając mu naruszenie art. 77⁵ § 1, § 3, § 4, i § 5 k.p.; art. 8 k.p.; art. 322 k.p.c. w zw. z art. 227 i 233 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c.; art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy w wyniku rozpoznania apelacji oddalił ją, stwierdzając, że pozwany pracodawca nie uregulował w regulaminie wynagradzania kwestii związanych z prawem do ryczałtu za noclegi i w tym zakresie podzielił stanowisko sądu pierwszej instancji.

W sprawie bezspornym było, że powód do swego wynagrodzenia otrzymywał dietę za każdy miesiąc objęty żądaniem pozwu, jednak w ocenie sądu, dieta ta nie mogła być uwzględniona przy wyliczaniu ryczałtów za noclegi.

Nie było też podstaw do uzupełniania postępowania dowodowego, przez dopuszczenie opinii uzupełniającej biegłego dla ustalenia czy wypłacone diety obejmowały także ryczałty za noclegi, gdyż pozwany pracodawca, o czym była

mowa wyżej, w regulaminie wynagradzania w różnych paragrafach określił należności z tytułu diety i ryczałtu.

Zdaniem Sądu drugiej instancji zebrany w sprawie materiał dowodowy został przez Sąd Rejonowy oceniony w sposób logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego. Zwłaszcza odnieść to należało do ustaleń dotyczących uznania, że u strony pozwanej w sposób nieprawidłowy doszło do uregulowania kwestii związanych z prawem kierowców do ryczałtów za noclegi.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła skargą kasacyjną strona pozwana w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 (potrzeba wykładni przepisów wywołujących poważne wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c. Wskazano, że skarga jest oczywiście uzasadniona bowiem Sąd Okręgowy nie rozpoznał w postępowaniu apelacyjnym ani też w żaden sposób nie odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutu zawartego w pkt II pkt 1 lit. c apelacji pozwanej, tj. naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 77⁵ § 1, § 3, § 4 i § 5 k.p. poprzez dokonanie ich nieprawidłowej wykładni oraz niewłaściwego zastosowania i zasądzenie na rzecz powoda kwoty 17.872,87 zł, podczas gdy nawet przy przyjęciu, że zmiana § 9 ust. 2 lit. c. regulaminu wynagradzania wprowadzona aneksem nr 8, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2012 r. wprowadzała zapis, jak wskazał Sąd, niezgodny z prawem i nieobowiązujący, zastosowanie w takim wypadku powinien znaleźć zapis § 9 ust. 2 lit. c. regulaminu wynagradzania obowiązujący przed wejściem w życie w/w aneksu a wprowadzony aneksem nr 5 z dnia 19 kwietnia 2011 r., tj. uzależniającym wysokość wypłacanego ryczałtu od ilości dni spędzonych w podróży służbowej.

Ponadto skarżący wskazał, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał w postępowaniu apelacyjnym ani też w żaden sposób nie odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wniosku o rozpoznanie przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 380 k.p.c. postanowienia sądu pierwszej instancji, które nie podlegało zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. postanowienie o

oddaleniu wniosków o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków J.K., K.G..

Skarżący wskazał również, że w sprawie występuje potrzeba dokonania wykładni przepisów powodujących rozbieżności w orzecznictwie, a mianowicie art. 2 ust. 7 i art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców, art. 77⁵ § 1, § 3, § 4 i § 5 k.p. oraz art. 322 k.p.c. w zakresie w jakim w/w przepisy kształtują obowiązek wypłaty na rzecz kierowców odbywających podróże służbowe poza granicami kraju należności z tytułu ryczałtu za nocleg w podróży służbowej, bowiem występują rozbieżności orzecznictwa we wskazanym zakresie.

Powód nie składał odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepublikowane; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepublikowane). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W niniejszej sprawie skarżący nie wykazał, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona, bowiem nie wykazano, aby Sąd drugiej instancji naruszył w sposób oczywisty przepisy prawa i wydał oczywiście nieprawidłowe rozstrzygnięcie. Należy wskazać, że Sąd drugiej instancji rozpoznał zarzut naruszenia art. 77⁵ § 1, § 3, § 4 i § 5 k.p., powołując się przy tym obszernie na orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące wykładni tych przepisów, jak również wyjaśniając, dlaczego uznał, że rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji i zasądzenie na rzecz powoda ryczałtów za noclegi na podstawie powołanych przepisów było prawidłowe.

Natomiast w odniesieniu do zarzutu nie rozpoznania wniosku o rozpoznanie przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 380 k.p.c. postanowienia Sądu

pierwszej instancji, które nie podlegało zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. postanowienie o oddaleniu wniosków o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków J.K., K.G. należy zauważyć, że faktycznie Sąd Okręgowy nie odniósł się do tego wniosku bezpośrednio, jednak brak ten nie miał wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, które było prawidłowe. Warto zauważyć, że Sąd odwoławczy wprost wskazał, że aprobuje postępowanie dowodowe i ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, co wskazuje na fakt, że nie widział on potrzeby uzupełniania materiału dowodowego. Ponadto, w sytuacji, gdy Sąd drugiej instancji uznał, że nie doszło do naruszenia art. 233 k.p.c., jak również przepisów prawa materialnego, to uzupełnianie materiału dowodowego o zawnioskowane dowody służyłoby jedynie przedłużaniu postępowania.

Zgodnie natomiast z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 233/07, OSNP 2009/3-4/43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne

do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepublikowane; z 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepublikowane; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

W odniesieniu do wykładni art. 2 ust. 7 i art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców, art. 77⁵ § 1, § 3, § 4 i § 5 k.p. oraz art. 322 k.p.c. nie występuje wskazywana w skardze kasacyjnej rozbieżność w orzecznictwie, bowiem orzecznictwo w tym zakresie jest utrwalone i jednolite. Należy zauważyć, że kwestia skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego wydanego w sprawie K11/15 została już wyjaśniona w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2017 r., I PK 300/15 (LEX nr 2242158), w którym wskazano, między innymi, że w myśl art. 190 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne, a ponadto w sprawach wymienionych w art. 189 Konstytucji RP podlegają niezwłocznemu ogłoszeniu we właściwym organie urzędowym. Według art. 190 ust. 3 Konstytucji RP, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, lecz Trybunał może określić także inny termin utraty mocy wiążącej obowiązującego dotąd aktu normatywnego bądź jego przepisu. W świetle przytoczonego unormowania nie może być wątpliwości co do tego, że nadanie przez Konstytucję mocy powszechnie obowiązującej orzeczeniom Trybunału Konstytucyjnego oznacza, iż jest nimi związany także Sąd Najwyższy. Związanie to dotyczy zarówno orzeczeń stwierdzających niekonstytucyjność określonych aktów normatywnych (bądź poszczególnych ich przepisów), ratyfikowaną umową międzynarodową lub aktem normatywnym wyższego rzędu, czyli takich, które wprowadzają zmiany w obowiązującym dotąd stanie prawnym, jak i orzeczeń stwierdzających zgodność kwestionowanego aktu normatywnego z Konstytucją RP lub z innym aktem ustawodawczym. W razie stwierdzenia niekonstytucyjności aktu normatywnego moc wiążąca orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego oznacza, że od

chwili ogłoszenia orzeczenia w sposób wymagany w art. 190 ust. 2 Konstytucji RP, akt ten nie może być już stosowany, gdyż został usunięty z porządku prawnego i stracił zdolność do wymuszenia określonego zachowania, czyli moc obowiązującą (szerzej zob. E. Łętowska, K. Gonera: Wieloaspektowość następstw stwierdzenia niekonstytucyjności, *Państwo i Prawo* 2008 nr 5, s. 20-37; M. Safjan: Skutki prawne orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, *Państwo i Prawo* 2003 nr 3, s. 3-18).

Wyeleminowanie z porządku prawnego art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców przez Trybunał Konstytucyjny nie oznacza jednak, że powstała luka w przepisach regulujących zasady rozliczania podróży służbowych realizowanych przez kierowców w transporcie międzynarodowym (oraz krajowym, którego zresztą wcześniej powołany wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie dotyczył). Jak wyjaśnił bowiem Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 26 października 2017 r., III PZP 2/17 (OSNP 2018 nr 3, poz. 28), wyczerpująco uzasadniając ten pogląd, po wyroku Trybunału Konstytucyjnego do pracowników-kierowców w transporcie międzynarodowym znajdują zastosowanie reguły rozliczenia podróży służbowej przewidziane w art. 77⁵ k.p. Zastosowanie tego przepisu wynika z art. 5 k.p. i jego odpowiednika, czyli art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2018 r., III PK 71/17, LEX nr 2539181). Sąd drugiej instancji zatem prawidłowo uznał, że wydanie przez Trybunał Konstytucyjny wyroku eliminującego z porządku prawnego art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców nie oznacza automatycznie, że roszczenia kierowców o ryczałty za noclegi nie mają podstawy prawnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, wydanym już po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r., przyjęto, że ryczałt za nocleg w podróży służbowej kierowcy zatrudnionego w transporcie międzynarodowym może zostać określony w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę (art. 77⁵ § 3 k.p.) poniżej 25% limitu, o którym mowa w § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.) oraz w § 16 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki

Spółecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. poz. 167), przyjęto zatem, że strony stosunku pracy mogą dowolnie kształtować wysokość świadczeń z tego tytułu (por. w szczególności uchwałę Sądu Najwyższego z 26 października 2017 r., III PZP 2/17, OSNP 2018 nr 3, poz. 28). Jeżeli jednak pracodawca nie ustali wysokości ryczałtu, albo wyraźnie i jednoznacznie wykluczy jego wypłatę, wówczas przed pracownikiem otwiera się droga dochodzenia ryczałtu za nocleg w wysokości wynikającej z rozporządzeń wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ k.p. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2017 r., I PK 249/16, LEX nr 2440465; wyrok Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2017 r., II PK 296/16, LEX nr 2434445). Taka właśnie sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie, bowiem pracodawca nie uregulował świadczeń z tytułu podróży służbowych w umowie o pracę, ani w żadnym zakładowym akcie prawa pracy, tym samym niezbędne stało się odwołanie do przepisów rozporządzeń dotyczących pracowników samorządowych.

W sprawie nie występowała zatem potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa, bowiem kwestie podniesione przez skarżącą były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, zaś Sąd drugiej instancji nie dopuścił się rażącego naruszenia prawa.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804).